C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Hasek_Jaroslav-Pokus_o_abstinentni_vecirek.pdb

PDB Name: Hasek_Jaroslav-Pokus_o_abstinen
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jaroslav Hašek
Pokus o abstinentní večírek čili Amerikánská zábava
Nejsmutnější důkaz toho, kam vede pití, podalo nám známé individuum z bible Chám, který ocitl se před soudem dějin pro zločin proti mravopočestnosti, který spáchal na svém otci Noemovi.
Znám jest též případ opilého faráře z Interlakenu, který šel sloužit mši svatou v košili, a mého přítele Slavíka, který v opilosti snědl v zoologické zahradě v Drážďanech zaživa mladou jedovatou kobru, roztomilé hadí mládě.
Tyto i jiné případy vedly lidstvo k přemýšlení o zhoubných účincích alkoholu. Amerika učinila v tom ohledu první krok a zavedením prohibice ukázala celému světu, jak lze zvýšiti důmysl a vynalézavost lidskou obcházením zákona proti nalévání alkoholických nápojů.
Vyvinul se takzvaný zoufalý abstinentismus, kdy pod tlakem prohibičního zákona z lidí, kteří jakživi nic nepili, stávají se kořalové a z majitelů salónů a barů podvodníci.
"Whisky a brandy!" toť heslo, které dnes víří celou Amerikou, letí od New Yorku do San Franciska, od Kanady až po Mexiko.
Na tomto ohromném prostranství čeká dnes denně několik miliónů džentlmenů v miliónech barů, až k nim přistoupí majitel baru a vleje jim do otevřených úst kalíšek whisky a zinkasuje peníze. Tak se to totiž dnes v Americe dělá. V lahvičce se kvůli policejním špiclům neprodává, poněvadž by to byl důkaz, taková zabavená lahvička.
Džentlmen prostě otevře hubu a do té se mu to naleje. U nás v Čechách ani YMCA, ani Armáda spásy mnoho nesvedou se svou utkvělou představou, že nejlepším dárkem lidstvu je prohibice.
Prohibicí stoupá zločinnost, poněvadž dnes už sedí v Americe ve vězení přes sedmdesát tisíc lidí pro

nedovolený prodej kořalky, takže dnes Amerika v kriminální statistice je na prvním místě.
U nás však alkoholismus jest historický, podepřený četnými privilegiemi našich králů, přikazujících městům pivo vařiti a poddaným pivo píti. Slavná Destinka si dokonce teď nedávno koupila celý lihovar. Kampak na nás YMCA! U nás se dnes postupuje takto: Když je pivo 8°, tak se každá sklenice vypitá zlepší třemi až čtyřmi štamprlemi. Sklenice desetistupňového piva lepší se dvěma a dvanáctistupňového jednou skleničkou.
Všechny brožury Ymcy o střízlivosti stojí za starého kozla, když v novinách v inzerátech doporučuji se likéry zaručeně sedmdesátiprocentní, s mnoha slibnými názvy likérových specialit, jako Řež ho, Jen do toho.
II
Nelze říci, že město, kde se stal pokus o abstinentní večírek a amerikánskou zábavu, bylo by snad městem prostopášnějším než druhá města v republice. Alkoholikové tam drželi stejné tempo s alkoholiky jiných měst a jako všude jinde i tam připadal na pět střízlivých jeden opilý chlap a na tři obyvatele denně láhev kořalky. V noci našli vždycky ležet tucet lidí, jako všude v jiném městě, které mělo stejný počet obyvatelstva, a dva nebo tři se ve dne váleli po chodníku. Také nelze říci, že by se v tom městě v noci víc řvalo než kdekoliv jinde nebo tropilo víc výtržností. Tu a tam někdo o někoho přerazil hůl, jednou za rok někdo někoho v opilství rozpáral, to by tak už snad bylo všechno.
Proto vzbudilo velkou senzaci v městě, když jedna paní, která přijela po smrti svého muže z Ameriky do svého rodného města, pobláznila veřejnost s uspořádáním abstinentního večírku a amerikánské zábavy, která se měla konat v restarauci pana Vašaty.
Ubohý pan Vašata musel sehnat do sálu sto dvacet židlí, osmdesát hrníčků na čaj, který bude vařit Američanka s paní vrchní revidentovou od dráhy, kterážto dáma se velice rychle připojila k abstinentnímu večírku, poněvadž nebylo snad ani jednoho dne, aby pan revident nepřicházel domů v noci ne opilý, ale veselý.
Manžel té americké dámy byl jedním z průkopníků abstinentního hnuti v Alabamě a vrchním kazatelem nějaké náboženské sekty.
Plakáty, které dala natisknout, měly černý rámec jako nějaké úmrtní oznámení:
ABSTINENTNÍ ZÁBAVA!
AMERIKÁNSKÝ VEČÍREK
BEZ ALKOHOLU!
Vyhýbejme se opilcům!
Alkohol snižuje obraz boží
k obrazu nerozumného zvířete!
9. dubna pobavíte se bez alkoholu
v restauraci p. Vašaty!
Začátek v 7 hod. večer
Na programu:
Úvodní slovo pí Piccknown,
pocházející z našeho města
Různé hry
Pro občerstvení podává se bezplatně čaj
Přijďte hromadně a přesvědčíte se sami,
co je lepší, zábava s alkoholem,
nebo bez alkoholu!
Když se obsah plakátů uvedl ve známost obyvatelstva, nastalo pravé pobouření v městě, kteréž bylo asi tlumočeno vyhraněným prohlášením starého lesníka ve výslužbě pana Polívky: "Taková zábava nepatří do hospody, ať si jdou s tím čajem někam na palouk."
Kapelník Vořech šel ještě dál a vyjádřil se v hospodě U nádraží: "Já tam půjdu a vožeru se jim tam pod vobraz boží."
Téhož mínění byla spousta jiných občanů. Nad abstinentní zábavou visely těžké chmury.
III

Paní Piccknown velmi pečlivě sestavila si krátký proslov, který způsobil v sále restaurace pana Vašaty ohromný rozruch. Dostavilo se velké množství obecenstva, samí staří pijáci, na které se šly dívat jejich manželky, jak to na ně bude účinkovat.
Paní Piccknown měla ještě v živé paměti, jak její nebožtík manžel hřímal v Alabamě do duše starým lotrům ze Západu, aby už nechali whisky a chytili se bible.
Paní Piccknown provázela svou řeč, ve které vynikaly amerikanismy, nejšťavnatějšími nadávkami. Nejjemnější bylo, když prohlásila, že každý, kdo pije, je bídný pacholek, přičemž polovička manželek šťouchla do svých mužů a řekla: "Vidíš, já už jsem to dávno říkala."
Předvedla také několik příkladů ze života opilců v Americe, kteří to svým nezřízeným životem dopracovali až na elektrickou stolici.
Několik jednotlivců chtělo se ze sálu vytratit a chtělo si jít do výčepu něco vypít, ale byli ve dveřích vráceni paní vrchní revidentovou, která hlídala východ, což však nebylo nic platné, poněvadž několik pánů přehouplo se ze sálu oknem do zahrady, odtud do kuchyně, z kuchyně do výčepu.
Potom, když se tak v těchto pochůzkách všichni mužové vystřídali, paní Piccknown zakončila svou řeč a prohlásila, že nyní se pokračuje v programu. Následují hry. Udělí pokyny a potom, když dá znamení píšťalkou, může to začít. Vytáhla z kapsy sirénu, jaké se užívá na fotbalových zápasech.
První hra byla tato: dámy utvoří kruh vnější, páni vnitřní, obě kola pohybují se protichůdným směrem, přičemž si páni i dámy podávají ruce. Nežli obě kola byla sestavena a dala se do pohybu, podařilo se dvěma účastníkům tak se napít ve výčepu, že když se to všechno dalo do pohybu, oba při podávání rukou se svalili a byli odvedeni svými manželkami domů.
Prohibiční hnutí mělo své pozitivní výsledky, neboť v malých přestávkách mezi jednotlivými společenskými hrami bylo si třeba všechno vynahradit. Účastníci lili to do sebe zvýšeným tempem, které ještě město nepamatovalo. Nežli došlo k nové hře, jeden pán, který nanejvýš denně vypil čtyři sklenice piva, spotřeboval půl láhve regulátoru, a v opilosti by byl málem zapálil na dvoře prasečí chlívek, hledaje ve dne s hořící sirkou vchod do sálu.
Druhá společenská americká hra byla velice žertovnou. Na talíři na stole bylo deset hrachů. Úkol byl tento: vzít hrachy na plochu jídelního nože a donésti je na druhý konec sálu do klína paní Piccknown.
Ti, kteří měli už trochu v hlavě, počali se bavit. Přistupovali ke stolu, dělali zoufalé pokusy udržet aspoň jeden hrášek na noži, až konečně pan Pexider, jenž byl snad ze všech nejnamazanější, z opilství tajně plivl na nůž, takže všech deset hrachů lehce sebral z talíře a odnesl je na druhý konec sálu do klína paní Piccknown, přičemž způsobně otřel nůž o její sukni.
V malé přestávce, při které paní vrchní revidentová z dráhy rozdávala v hrnéčkách dámám čaj s kouskem keksů věnovaných obětavou pořadatelkou, naplnili páni výčepní místnost restaurace, přesně dle jásavého hesla pana Pexidera: "Teď si dáme do mouly."
Radost zářila všem z očí a čím déle tím více se jim to neobyčejně zamlouvalo, takže další bod amerických her byl uvítán s velkým jásotem.
Když totiž všichni, až na ty, kteří se nemohli vůbec hýbat v restauraci od stolu, poněvadž se jim podetínala kolena, byli opět shromážděni v sále, zahvízdala paní Piccknown na svou sirénu, jako když se hvízdá ofsajd, a vykřikla: "Všichni páni ven," což bylo přijato s hurónským řevem vděku.
Mezi přítomnými dámami, když páni opustili sál, byla rozdána čísla do stovky, a která dáma měla nejmenší číslo, musela si vlézt do pytle, jenž byl potom zavázán, pak byla odnesena na stůl v sále; potom byli zavoláni rozveselení pánové, a nyní se dáma vydražovala. První podání bylo dvacet haléřů. Dámu v pytli na stole vyhrál onen lesník ve výslužbě, když to dotáhl na deset korun šedesát haléřů. Ukázalo se, že pan lesní ve výslužbě vyhrál za tento nepatrný obnos položivou a ustrašenou babičku paní poštmistrově, která sem šla doprovodit svou vnučku a dostala číslo jedna, k neobyčejné legraci všech paniček.
Pan lesní ve výslužbě se tak rozzuřil, že napřed zbledl, potom zbagrovatěl, vytáhl hodinky z vesty, strčil si je do kapsy do kalhot, svlékl si kabát a vestu, pak to zas všechno oblékl a řekl výhrůžně: "Tady to máme!"
Všichni čekali s napětím, co se dál bude dít, ale nestalo se nic.
Pan Polívka, lesní ve výslužbě, opovržlivě si odplivl i prohodil: "Vobejdové!" a hrdě odešel do výčepu, kde pronesl k panu Vašatovi opět tu svou starou definici: "Taková zábava nepatří do hospody, ať si jdou

s tím svým čajem někam na palouk."
Muž, který by byl málem zapálil prasečí chlívek, byl vším tím tak nadšen, že zakoktal své manželce, která ho držela na židli, aby neupadl: "Teď te-pr-pr-pr-ve vi-vi-vi-vidím, vím, jak je-je ttto-to he-he-hezký, be-be-bejt ach-ach-achachsinentem."
Načež jeho manželka k němu podotkla: "To jsem si nikdy nepomyslela, že se s tebou dožiju takové veřejné ostudy."
Potom paní Piccknown opět zapískala ofsajd a svým hrubým mužským hlasem zvolala:
"Všechny dámy ven!"
S dámami odešla však přirozeně polovička pánů, aby použila přestávky k vítanému, ještě bližšímu seznámení se s likérovými specialitami restaurace pana Vašaty.
Se zbytkem mužů zůstala paní Piccknown sama v sále.
Tato důstojná dáma tak byla nadšena svou prohibiční myšlenkou, že nepozorovala, co se vlastně kolem ní po ten celý čas děje. Obklopena skupinou pánů zpozorovala tato ideální dáma, že se děje něco nekalého, teprve tenkrát, když opět do sálu vlezl lesní ve výslužbě pan Polívka s kapelníkem Vořechem, který se vyjádřil v hospodě U nádraží: "Já tam půjdu a vožeru se jim tam pod vobraz boží."
Chtěla právě dáti pokyny, jak provésti licitaci pánů, když oba, Polívka i Vořech, držíce se jako rekruti kolem krku, blížili se k ní, opisujíce obdivuhodné křivky, přičemž řvali, až se okna třásla, sloky staré písně "Když jsme táhli k Jaroměři, ať si nám to kdo chce věří."
Paní Piccknown sama ani nevěděla, jak se najednou ocitla na kolenou pana Polívky, který ji houpal, jak seděla obkročmo, přičemž jí zpíval "Houpy, hou - houpy hou - mlhy padají krajinou - až umřel, půjdu za jinou."
Kapelník Vořech ji přitom štípal do tváře, vytáhl jí z účesu vlásenku a šťoural se s ní v zubech. Potom ještě pocítila, že jí někdo vylil do úst nějakou kořalku a že ji někdo štípe do kolena.
Potom přišly dámy, které to všechno vyházely ven a zpustošily celou místnost, jako by to byla posvícenská zábava.
IV
Pan Vašata, vzdor škodě, kterou utrpěl ke konci předcházející kapitoly, prohlašuje veřejně, že špatná situace hostinských místností se dá jedině zlepšit pořádáním abstinentních večírků a amerických zábav.